

Nr. 5-6 (286-287)
mai - iunie 2018

vita catholica banatus

Iubiți-vă așa cum v-am iubit Eu!

**Botezul
poarta de intrare în
comunitatea lui Cristos**

ANUL XXIV NR. 5-6
Revistă lunară
editată de Episcopia
Romano-Catolică Timișoara

Adresa redacției:
Str. Traian Lalescu, nr. 34,
320050, Reșița
Tel. 0040-255-213.660
E-mail: redactiavcb2@yahoo.com

Nr. de aprobare: 510 / a 1994
ISSN 1454 – 1025

Director responsabil:
pr. Iosif-Csaba Pál

Tehnoredactare:
Bodnár Sándor

Redactori/Colaboratori:
Delia Orșan, Enikő Sipos,
Christine Surdu, Constanța Bugariu,
pr. Nikola Laus jr., Elena Ștefănescu,
Claudiu Călin, Irina Vastag,
Victoria Roșoagă, Erwin Josef Tiglia.

Difuzare și abonamente:
Anca Darida, Valerica Rebegilă,
Cecilia Borbely.

Imprimat la
Tipografia InterGraf – Reșița

Pentru abonamente

Plata abonamentului se poate efectua prin mandat poștal pe adresa: Pál Iosif-Csaba, Str. Traian Lalescu 34, 320050 Reșița, sau în contul:

Parohia Romano-Catolică Reșița,
deschis la sucursala CEC Reșița,
RO89CECECS0136RON0056396
▪ un abonament pentru anul 2017 - **20 RON**
▪ un abonament pentru străinătate - **20 €**
▪ un abonament susținător 2017 - **70 RON**

S.C. REMOTREFF S.R.L.
CABINET STOMATOLOGIC
Reșița, Bd. Republicii, bl. 9/II/4
Str. Progresului, bl. 2/V/8

Dr. TREFIL ANTONNIO REMMO
Mobil: 0722/428033

CABINET STOMATOLOGIC &
LABORATOR DENTAR
Reșița, Str. Laminoarelor nr. 50
Tel. 0255-210.804
OBTURAȚII ȘI LUCRĂRI
DIN COMPOZIT ȘI PORȚELAN

7

Botezul adulților în Misiunea din Sololo

Pentru a avea o imagine asupra vieții sacramentale, anul trecut în parohia noastră au fost botezați 20 de copii nou-născuți, 30 de adulți; 54 de tineri au fost miruiți; 15 copii au primit Prima Împărtășanie, iar trei cupluri au încheiat sacramentul căsătoriei. Adulții constituie numărul cel mai mare de botezați. Au fost momente (hramul filialei Torbi) când au fost și 60 de botezuri într-o ...

20

Catecumenatul – modelul oricărei cateheze

Catecumenatul și pastorația catecumenală devin actuale prin faptul că pastorația zilelor noastre se întâlnește – în ceea ce privește administrarea oricărui sacrament – cu tot mai multe persoane fără experiență referitor la credință: atât în cazul celor ce se prezintă pentru căsătorie, al celor care cer botezul copiilor, cât și în cazul părinților care cer cateheză ...

11

Gondolatmorzsák istenkeresőknek

Április 11-én mutatták be a temesvár-józsefvárosi új plébánia közösségi termében dr. Diósi Dávid teológiai tanár, a Gyulafehérvári Papnevelő Intézet gazdasági igazgatójának legújabb könyvét, amely „A te arcodat keresem, Uram” (Zsolt 27, 8.) Puzzle-darabok posztmodern korunk istenkeresőiről/nek címet viseli. A rendezvény nagy számú érdeklődőt vonzott ...

Ceea ce facem, facem cu pasiune !!!

Antares România este o fabrică de scaune cu standarde de înaltă calitate. Fabricăm și comercializăm scaune de conferință, vizitator, birou, săli de clasă și amfiteatre.

Oferim scaune pentru orice spațiu: biserici, săli de cateheză, săli comunitare, săli de mese, birouri, sau pentru diverse instituții culturale, amfiteatre. Cooperarea noastră cu instituții religioase și școli constituie o legătură de mare tradiție.

Aplicăm produselor noastre cele mai importante principii ale ergonomiei, respectând mediul înconjurător, prin utilizarea materialelor ecologice cu impact redus asupra mediului.

Pentru mai multe informații și detalii ne puteți contacta la angela@scaune.ro sau să ne sunați la 0740007499.

Să aparții de Cristos și comunitatea Lui

Într-o zi a venit la mine un bărbat care a cerut să fie botezat. Când l-am întrebat ce îl determină să ceară acest sacrament, el mi-a răspuns: „Dumneavoastră nu știți ce înseamnă să nu aparții nicăieri”. Acest om nebotezat deja știa că prin botez aparții de cineva: de Cristos și de comunitatea Lui. Botezul este o poartă prin care intri în comuniune cu Cristos și intri în comunitatea credincioșilor. Părinții doresc ca și copilul lor să aibă această comuniune, să intre în acea comunitate în care sunt și ei. De aceea își botează deja bebelușii lor (vezi pagina 6). Această apartenență este o mare bucurie nu numai pentru părinți, ci și pentru întreaga comunitate creștină. S-a născut un nou membru pentru familia noastră mai mare! De aceea, botezul nu este o treabă privată a familiei, ci este sărbătoarea întregii comunități. Pe cât posibil, botezul să se întâmple în cadrul Sfintei Liturghii de duminică, când comunitatea parohială se adună! Dacă se adună mai multe botezuri pentru o duminică, este și mai frumos, mai solemn; așa cum nici prima împărtășanie nu se face individual, ci toți în aceeași zi, în comun, spre bucuria tuturor. Botezul este o reînnoire spirituală și pentru părinți și nași, ca să pornească cu sufletul înnoit cu cel noul născut în comunitate. Este și o ocazie bună pentru a încălzi relația cu comunitatea parohială. (pregătirea părinților și nașilor; vezi pagina 10). Primii creștini

se botezau de Paști, primind și o haină albă, ca simbol al curăției sufletului, și purtau acea haină albă până în duminica următoare, de unde denumirea acelei duminici: duminica albă. Adulții, care se pregătesc nu numai pentru a fi botezați, ci și pentru a trăi o viață creștină autentică, (catecumenat, paginile 20-21) se botează și în zilele noastre în noaptea de Paști. La adulți este nevoie de o perioadă mai lungă de pregătire. Această pregătire se cheamă catecumenat, care nu se poate spune dinainte cât durează, depinde de colaborarea și maturizarea în credință și în practica credinței a candidatului.

În acest număr vom putea citi despre acest sacrament, primul dintre cele 7 sacramente, prin care practic am devenit creștini. Fără acest sacrament nu putem primi alt sacrament. Acest sacrament ne altoiește în Isus Cristos, și lasă un caracter de neșters în cel botezat, pentru toată viața sa. Botezul se poate primi doar o singură dată. Astfel cel (valabil) botezat nu se mai poate boteza încă o dată, chiar dacă între timp și-ar schimba confesiunea. Pentru aceasta este o mare responsabilitate să cerem botezul pentru copiii noștri, sau să-l ceară cineva pentru sine, fiind adult. Responsabilitatea aceasta se manifestă și în pregătirea adecvată, profundă. Acest lucru este valabil pentru părinții care cer botezul copiilor lor și pentru nași.

Pál Iosif Csaba

„Nu uitați să botezați copiii”

cateheză despre botez a Papei Francisc

Botezul, primul dintre Sacramente, este poarta care îi permite lui Cristos Domnul să locuiască în persoana noastră, iar nouă, să ne cufundăm în misterul Său, a spus Papa Francisc la audiența generală de miercuri, 11 aprilie 2018, cu participarea a zeci de mii de pelerini din lumea întreagă în Piața San Pietro. Pontiful a încheiat cu o săptămână înainte seria catehezelor dedicată Sfintei Liturghii și a început acum o nouă serie, informează Radio Vatican, serie care se va întinde pe parcursul timpului pascal, dedicată Sacramentului Botezului.

„Dragi frați și surori, cele 50 de zile ale timpului liturgic pascal sunt prielnice pentru o reflecție despre viața creștină care, prin natura sa, este viața care provine din Cristos însuși. Într-adevăr, suntem creștini în măsura în care îl lăsăm pe Isus Cristos să trăiască în noi. De unde trebuie pornit, așadar, pentru a reînvia această conștiință dacă nu de la început, de la Sacramentul care a aprins în noi viața creștină? [...]”

Prin puterea Duhului Sfânt, Botezul ne cufundă în moartea și învierea Domnului, înecând în apa baptilmală omul cel vechi, stăpânit de păcatul care desparte de Dumnezeu, și făcând să se nască omul cel nou, re-creat în Isus. În El, toți fiii lui Adam sunt chemați la o viață nouă.”

Făcând o paranteză spontană la discursul catehezei, Papa a subliniat că „Botezul este o re-naștere. Sunt sigur, foarte sigur că noi toți ne aducem aminte de data nașterii noastre. Dar mă întreb eu, cu un pic de îndoială, și vă întreb pe voi: fiecare dintre voi își aduce aminte care a fost data botezului său? [...] Dacă noi sărbătorim ziua nașterii, cum să nu sărbătorim – cel puțin să ne amintim – și ziua renașterii? [...] Și în această zi să îi mulțumim Domnului pentru că este chiar ziua în care

Isus a intrat în mine, Duhul Sfânt a intrat în mine.” [...]”

De altfel, a spus mai departe Sfântul Părinte, „apa Botezului nu este una oarecare, ci apa asupra căreia este invocat Duhul care «dă viață» (Cezul). Să ne gândim la ceea ce Isus i-a spus lui Nicodim pentru a-i explica nașterea la viața dumnezeiască: «Dacă cineva nu se naște din apă și Duh, nu poate să intre în împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din trup, trup este, iar ceea ce este născut din Duh, duh este» (In 3,5-6). De aceea, Botezul este numit și ‘renaștere’: cre-

dem că Dumnezeu ne-a mântuit «după îndurare, prin baia renașterii și reînnoirii Duhului Sfânt» (Tit 3,5). Botezul este, de aceea, semn eficace de renaștere pentru a umbla în noutatea vieții (cf. Rom 6,3-4).”

Pe de altă parte, „cufundați în Cristos, Botezul ne face și mădulare ale Trupului Său, care este Biserica, și părtași la misiunea sa în lume” (cf. CBC 1213). „Noi, cei botezați, nu suntem izolați, suntem mădulare ale Trupului lui Cristos.” [...] „Botezul îi permite lui Cristos să trăiască în noi, iar nouă, să trăim uniți cu El pentru a colabora în Biserică, fiecare după propria condiție, la transformarea lumii. Primit o singură dată, Botezul luminează întreaga noastră viață, călăuzindu-ne pașii până la Ierusalimul ceresc.” [...]”

Unii, a remarcat Sfântul Părinte, se întreabă ce sens are să botezi un copil care nu are capacitatea de înțelegere și sunt înclinați să îl lase mai întâi să crească, să înțeleagă și să ceară el însuși Botezul. „Aceasta înseamnă că nu ai încredere în Duhul Sfânt, pentru că atunci când noi botezăm un copil, în acel copil intră Duhul Sfânt. Duhul Sfânt face să crească în acel copil, încă de mic, virtuțile creștine, care apoi vor înflori.”

A continuat, deci: „Trebuie să se acorde întotdeauna tuturor, tuturor copiilor, șansa de a-l avea în ei pe Duhul Sfânt care să îi călăuzească în timpul vieții. Nu uitați să botezați copiii! [...] Făgăduințele de la Botez, pe care an de an le reînnoim la Vigilia Pascală, trebuie să fie revigorate în fiecare zi pentru ca Botezul să ne ‘cristifice’ – nu trebuie să ne fie teamă de acest cuvânt – Botezul ne ‘cristifică’. Cel care a primit Botezul este ‘cristificat’, se aseamănă cu Cristos, se transformă în Cristos și îl face cu adevărat un alt Cristos».”

Radio Vatican

Sfântul botez

săvârșit o singură dată, rețrăit zilnic

De ce oare, pe lângă celebrarea zilei de naștere, nu ne sărbătorim și (mai ales) ziua primirii sfântului botez? De ce nu o aniversăm cu (cel puțin) aceeași bucurie și nu o recunoaștem ca o zi semnificativă și marcantă din viața noastră? Căci, fie că suntem conștienți sau nu, botezul ne definește ca fii și fiice de Dumnezeu, ne conferă identitatea măreață de creștini.

Primirea acesui solemn sacrament este pasul cel dintâi, determinant, pe care omul îl face în drumul său de credință, pentru a intra în rândul familiei lui Dumnezeu și pentru a deveni membru în biserica lui Cristos. Botezul constituie prima mărturie pe care o dăm în fața Domnului și a lumii întregi despre calitatea și demnitatea noastră de urmași ai Săi. Din momentul în care ne botezăm, devenim reprezentanții lui Cristos pentru toată lumea și oriunde am merge, întrucât purtăm cu noi pretutindeni chipul Său, care s-a întipărit în mod neșters în ființa noastră odată cu primirea acestei taine sfinte. Prin harul lui Dumnezeu, apa botezului devine izvor de sănătate sufletească, sursă de sfințire a noastră, ajutor constant în drumul spre neprihănire. Biserica are misiunea și datoria de a boteza, ca dovadă că Duhul Sfânt lucrează în mod veridic, prin transformarea caracterului, a gândirii și a inimii unui om. Împreună și pornind de la sacramentul botezului, celelalte sacrameente creează puntea de legătură esențială între om și Dumnezeu, fiind mijloacele de împăcare și de păstrare a comuniunii dintre Creator și creatură, dintre Tată și fiu.

Dacă la naștere părinții și nașii au fost cei care au dat mărturie pentru noi și care ne-au încredințat Domnu-

lui încă din primele luni de viață prin sf. B o t e z , odată cu m a t u r i -

zarea noastră avem obligația să trăim continuu și să ne asumăm rolul primit prin acest sacrament. Căci, într-adevăr, botezul nostru s-a realizat o singură dată, însă roadele lui, dacă sunt asumate de noi, au efect în fiecare zi în viața noastră. Iar aceste roade ale botezului se întrevăd prin ceea ce suntem, prin ceea ce gândim și prin ceea ce înfăptuim ca și creștini, în fiecare zi a vieții noastre. Prin urmare, botezul este menit să fie rodnic pe tot parcursul existenței noastre pământești. Odată cu asumarea botezului și cu actualizarea lui zilnică, suntem datori a duce o viață corectă, demnă, o viață de care să se bucure atât Dumnezeu, cât și cei din jurul nostru. O viață care tinde neobosit spre sfințenie. Nu în cele din urmă, să fim convinși că prin botez suntem declarați o dată pentru totdeauna ca fii ai Tatălui ceresc. Este o pecete veșnică, precum și realitatea unirii cu Sf. Treime, o legătură pe care nimic nu o poate distruge iremediabil.

Credința la care accedem odată cu primirea Sacramentului Botezului ne determină „să ne îmbrăcăm în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul.” Este practic ceea ce ne asigură și sf. apostol Paul: „Toți care ați fost botezați în Cristos, v-ați îmbrăcat cu Cristos.” Conștienți de acest adevăr, cum ar trebui să arătăm noi „îmbrăcați în

Cristos”? Cu câte virtuți și calități creștine ar trebui să fim înzestrați și împodobiți?

Să nu uităm să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru darul neprețuit al botezului, rugându-L ca acea consacrare făcută la naștere, să fie reînnoită în fiecare moment, în orice situație, prin orice acțiune săvârșită prin caritate și iubire altruistă, pentru ca viața noastră să vorbească tuturor despre credința vie și bucuria pe care o purtăm în suflet, de dragostea cu care ne umple Isus și pe care o împărtășim după exemplul și îndemnul iubirii necondiționate a Mântuitorului nostru.

Însuși preotul, atunci când săvârșește sacramentul botezului pentru un nou-născut, rostește cuvintele Mântuitorului și anume „Effata”. Ritualul celebrării botezului ne explică: „Celebrantul atinge urechile și buzele copilului și spune: Domnul nostru Isus Cristos care i-a făcut pe surzi să audă și pe muți să vorbească să-ți dea harul de a asculta cu bucurie Cuvântul Său și de a mărturisi credința spre lauda și mărirea lui Dumnezeu.” Această rugăciune cu care ne începem viața creștină încă de la botez să o rostim și noi în fiecare zi, pentru ca nimic să nu ne împiedice a asculta Cuvântul Domnului și nimic să nu ne oprească în a vesti adevărul lui Cristos.

Pr. Nikola Laus jun.

Botezul copiilor

Dar gratuit al Tatălui

în ceasul acela din noapte, le-a spălat rănilor și a fost botezat îndată, el și toți ai lui...” (Fap. 16, 32,33.)

La începutul secolului al IV-lea, Sfântul Augustin, luptând împotriva ereziei pelagianismului, a

Timpul pascal, este în mod deosebit și un timp baptismal. Rugăciunile zilei de la Liturghie, numite „colectă”, din timpul pascal, sunt o continuă rememorare a demnității baptismale a creștinilor și a promisiunilor care îi așteaptă din partea Tatălui.

La temelia vieții noastre creștine se află Botezul, cel care deschide calea spre primirea celorlalte sacramente. („*Ianua Sacramentorum*”). Necesitatea Botezului o vedem în misiunea dată ucenicilor săi de Isus înviat, înainte de Înălțare; „...*mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh*” (Mt. 28,19).

În timpurile apostolice, întoarcerea unei persoane la Cristos Domnul era urmată imediat de botezarea ei, sau chiar și a familiei ei, deci și a copiilor. Găsim în Faptele Apostolilor: „...*una din ele, numită Lidia, vânzătoare de purpură, din cetatea Tiatira, era o femeie temătoare de Dumnezeu și asculta. Domnul i-a deschis inima, ca să ia aminte la cele ce spunea Pavel. După aceea, a fost botezată, ea și casa ei...*” (Fap. 16,14,15.)

„*Și i-au vestit Cuvântul Domnului, atât lui, cât și tuturor celor din casa lui. Temnicerul i-a luat cu el chiar*

clarificat învățătura despre păcatul strămoșesc, care se iartă prin Botez. Biserica, asemenea lui Dumnezeu, dorind mântuirea tuturor oamenilor, a îndemnat în mod firesc ca, la scurt timp după naștere, copiii să fie botezați. Motivația **stă în roadele sau efectele Botezului**, deosebit de importante pentru viața unui creștin. Baia botezului **ne curăță de păcatul strămoșesc și de celelalte păcate** făcute înainte de Botez precum și de pedepsele datorate acestor păcate **și devenim „făpturi noi” în Duhul Sfânt**. Această naștere a doua ne face **fii adoptivi ai lui Dumnezeu, moștenitori ai Împărăției Cerurilor**. Iar pentru noua viață, Preasfânta Treime dă harul sfințitor, care îl ajută pe om să creadă, să speră în Dumnezeu și să-l iubească. Harul este un sigiliu divin care imprimă în suflet chipul lui Cristos.

Prin Botez, fiecare copil este integrat într-un nou grup de prieteni, care nu îl abandonează niciodată în viață sau în moarte.... Acest grup de prieteni, această familie a lui Dumnezeu, în care copilul este acum primit, îl va însoți întotdeauna, îi va da mângâiere, sprijin și lumină (Papa Benedict XVI, 8 ianuarie 2006)

Botezul are un aspect dinamic, adică Dumnezeu, din partea Sa, a dat ceea ce a promis (*ex opere operato*). Dar acest dar **este nevoie să fie asimilat prin efort personal** (*ex opere operantis*) Darul lui Dumnezeu din har, este asimilat liber și în măsuri diferite, sau chiar deloc asimilat de cel care-l primește, adică Dumnezeu dă și omul primește.

Darurile pe care sacramentul le comunică **sunt date simultan, în momentul primirii acestuia**. Ceea ce nașul sau părinții copilului spun în locul copilului - **doresc botezul** - creștinul **trebuie să spună toată viața**, ca să se îplinească în noi promisiunile acelei zile, ca sămânța din acea zi să aducă rod. Părinții conștienți de acest mare dar gratuit al lui Dumnezeu nu ar putea să-l lipsească pe copilul lor de un asemenea dar. De aceea Biserica, de la început, botează copii.

Cea mai mare parte dintre noi, când am fost botezați, eram incapabili da a face ceva. Dar asta nu înseamnă că botezul nostru nu ar avea demnitate sau semnificație, - deoarece în Botez, Dumnezeu însuși acționează în om. Părinții i-au dat copilului totul: viață, nume, ereditate biologică și psihologică. Unicul lucru pe care nu i-l pot da este viața lui Dumnezeu. Este un dar pe care îl fac copilului lor, cerând Botezul, dar este unicul dar pe care nu i-l pot impune, deoarece la această inițiativă a lui Dumnezeu, copilul trebuie apoi să-și dea adeziunea personală, sub forma libertății, a asentimentului și a supunerii.

Un dar care va fi experimentat în viață, după măsura în care îl primim, dar care va deveni realitate deplină la înviere. Tocmai de aceea, botezul copiilor cere o comunitate care să ajute și să educe la conștientizarea acestei demnități, și anume familia, nașii, și comunitatea creștină. (...)

pr. Marin Matieș
lic. iur. can.

Botezul adulților în Misiunea din Sololo

Parohia în care slujesc ca preot misionar este situată în Dieceza de Marsabit, în NE Kenyei. Este o parohie relativ tânără, care a sărbătorit anul trecut Jubileul de 50 de ani de la înființare. Misiunea aici a fost începută de misionarii Consolata, fiind preluată, apoi, de Combonieni, de preoții locali, și, din 2012, de preoții Fidei Donum din România.

În Parohia Sololo (orașul și cele 13 filiale, câte are parohia) sunt cam 1.000 de catolici, 1.000 credincioși creștini de alte confesiuni, 25.000 musulmani, și 1.000 tradiționaliști.

Pentru a avea o imagine asupra vieții sacramentale, anul trecut în parohia noastră au fost botezați 20 de copii nou-născuți, 30 de adulți; 54 de tineri au fost miruiți; 15 copii au primit Prima Împărtășanie, iar trei cupluri au încheiat sacramentul căsătoriei.

Adulții constituie numărul cel mai mare de botezați. Au fost momente (hramul filialei Torbi) când au fost și 60 de botezuri într-o singură celebrare. Cu adulții (catecumenii) se face o perioadă de pregătire de doi ani. În această perioadă, ei vin du-

minică de duminică la biserică; au cateheză în fiecare sâmbătă (de regulă cu un catehet local, pentru a li se vorbi în dialectul borana), unde li se predă catehismul. Dincolo de a asimila niște cunoștințe, încercăm să-i apropiem de o persoană: Isus Cristos, pe care să-l cunoască și să-l urmeze îndeaproape în viața lor de credință. După perioada de pregătire (și inițiere, putem zice), sunt examinați și sunt incluși printre cei care vor primi Botezul.

Motivul pentru care ei cer Botezul este important și totodată interesant (într-o zonă majoritar musulmană!). Copiii de școală primară vor să fie creștini pentru că au prieteni, colegi creștini și vor să fie împreună cu ei la biserică, să cânte și să se roage cu ei. (Mulți provin din familii în care toți sunt musulmani și doar unul vrea să fie creștin, iar familia îi este împotriva. Și totuși, el se face creștin). Cei mai în vârstă (tinerii și adulții) își schimbă religia fie prin căsătorie, fie pentru a intra la o școală catolică, fie pur și simplu pentru că au văzut ceva ce le-a plăcut la catolici. Motivul nu este atât social (un statut,

favoruri..., dimpotrivă, familiile musulmane se lea-padă de membrii care își schimbă religia), cât interior, de credință, de a căuta o împlinire a vieții.

O data cu Botezul, viața lor se schimbă. Și asta o arată și numele nou pe care îl primesc. Oamenii aici nu s-au născut cu nume creștin, așa cum suntem noi obișnuiți, ci l-au primit la Botez. Numele tradiționale de la naștere (care semnifică anumite perioa-

de când au fost născuți, sau anumite trăsături) sunt acum însoțite de numele creștin al unui sfânt protector. Dincolo de haină, aici e ușor de deosebit creștinii de necreștini, după numele pe care îl poartă.

Privind la viața creștinilor din Parohia Sololo, dau laudă lui Dumnezeu. El i-a trimis pe misionari aici să vestească evanghelia, iar noi nu facem decât să dăm mai departe depozitul credinței, iubirea mântuitoare a lui Dumnezeu manifestată în Isus Cristos. Sunt bucuroși că sunt aici. Mă simt trimis și copleșit de daruri să împlinesc voința lui Dumnezeu pentru acești oameni în acest moment concret al istoriei. Biserica atrage oameni mereu la credință, și aceștia sunt catecumenii care sunt botezați. Biserica nu face prozelitism, însă Biserica dă mărturie, iar asta atrage noi și noi discipoli. Duhul Sfânt este cel care conduce Biserica, și el este cel care trezește credința. Lui să ne rugăm pentru noii membri ai Bisericii și pentru noi toți: să fim fideli în trăirea credinței și să dăm mărturie prin viața noastră.

Pr. Aurelian Herciu

Decizia pentru a reînnoi harul botezului

De ce se pierde așa de mulți tineri chiar dacă sunt botezați? Încă mulți ajung la Prima Împărtășanie, unii și la Sfântul Mir, iar mulți deja înainte sau după miruire nu-și practică vizibil credința.

Dacă ne uităm la orașele noastre din țară sau în afara țării, chiar dacă marea majoritatea oamenilor sunt botezați, nu putem spune despre careva dintre orașele: acest oraș este un oraș creștin. De ce oare? Botezați sunt, dar ceva între timp s-a omis. Dacă întrebăm pe cineva, dacă este căsătorit, știe să răspundă cu un „da” categoric, sau cu un „nu”. Ar fi ciudat să răspundă astfel: „sunt un pic căsătorit”, sau: „știți părinții mei au fost așa și așa...” Când însă întrebăm pe cineva dacă este creștin, de multe ori nu primim un răspuns hotărât. La întrebarea „ești creștin?” primim astfel de răspunsuri: – „Să știți că uneori merg la

biserică...”, „nu știu ce să răspund”, „nu prea am timp” și așa mai departe. Se vede clar cât de necesar este ca atunci când cineva ajunge la vârsta matură să facă o decizie: ceea ce mi s-a făcut când eram copil mic, chiar bebeluș, acum accept sau resping. Mulți nu ajung la această decizie, ci rămân indeciși. Lui Isus nu-i place omul care este lănced, nu a luat o decizie în viață: „*fiindcă nu ești nici fierbinte nici rece, te vomit din gură*”, citim în Cartea Apocalipsului.

A lua o decizie nu merge fără luptă. Dar merită să ducem această luptă, care implică și ascultarea propriei conștiințe. Iar dacă decizia actuală nu ar fi una pozitivă, conștiința odată trezită, în unele momente ale vieții îl va chema pe om la revizuirea deciziei. Decizia odată luată, că vreau să-L urmez pe Isus Cristos, nu trebuie să rămână doar în interiorul nostru, ci trebuie exprimată,

mărturisită. Această mărturisire să exprime decizia noastră matură!

Cu anumite ocazii (la prima împărtășanie, la mir, în noaptea de Paști) există în liturghie câte un moment de reînnoire a făgăduințelor de la botez. Dar nu ar fi suficient, dacă am zice aceste cuvinte doar cu buzele, fără ca ele să vină din inimă și să fie convingerea noastră. Expri-marea deciziei are o putere foarte mare, atunci când tânărul este ajutat să-și mărturisească decizia sa în fața colegilor, a prietenilor, a părinților: decid că îl urmez pe Isus Cristos, îmi orânduiesc viața după învățătura Sa și după exemplul Său.

Un bărbat lupta cu alcoolul. Soția a înaintat divorțul. Bărbatul s-a dus la preotul lui. Preotul l-a sfătuit să nu mai bea și să se roage pentru aceasta. A reușit o perioadă, dar când colegii îl chemau la băut, n-a rezistat și din nou a căzut. Iarși amenințarea cu divorțul, iarși a mers la preot, care i-a dat două sfaturi: să petreacă zilnic zece minute cu Domnul și să mărturisească colegilor, prietenilor că s-a hotărât că nu mai bea. Această decizie mărturisită, sprijinită de rugăciune, l-a ajutat să-și schimbe viața. Când îi venea ispita să bea, faptul că decizia nu mai era doar în interiorul său, ci știa toată lumea, l-a ajutat ca să rămână abstinent. Decizia mărturisită are putere mare.

Pal Iosif-Csaba

(foto Alex Igna)

Numele de botez

Numele primit la botez nu este întâmplător. Părinții se gândesc din timp ce nume dau copiilor lor. Numele reflectă firea persoanei care îl poartă, îi caracterizează gândirea, vorbele și faptele. Iată câteva nume biblice și semnificația lor:

Emanuel/Immanuel – Înseamnă „Dumnezeu cu noi” și este numele dat lui Cristos de evanghelistul Matei.

Ana – Este un prenume feminin cu rădăcini puternice într-un vechi nume ebraic, „Hannah” (Chan-nah), adesea purtat de către personaje biblice și care înseamnă „har” sau „darul lui Dumnezeu dat lumii”.

Maria – Numele vine din ebraică, însemnând „cea iubită, cea îndrăgită”

Iosif – Numele are origini în ebraică și poate fi tradus prin „cel care va adăuga”

Elisabeta – Provine de la numele ebraic „Elisheva”, care înseamnă „Dumnezeul meu este un jurământ” sau „Dumnezeul meu este abundență”.

Marcu – „Ciocan mare, baros”, în latină. Evanghelist care a scris cea de-a doua Evanghelie.

Matei – Provine din ebraică: „darul lui Dumnezeu”. Fost vameș, devenit ucenic al Domnului Isus și autor al Evangheliei ce îi poartă numele (Matei 10,3).

Luca – Nume de origine latină, care are proveniența după numele provinciei Lucania (Italia de sud) în traducere ar însemna, lux = cel născut în lumină. În limba greacă Lukas/Lukios înseamnă alb, luminos, strălucitor.

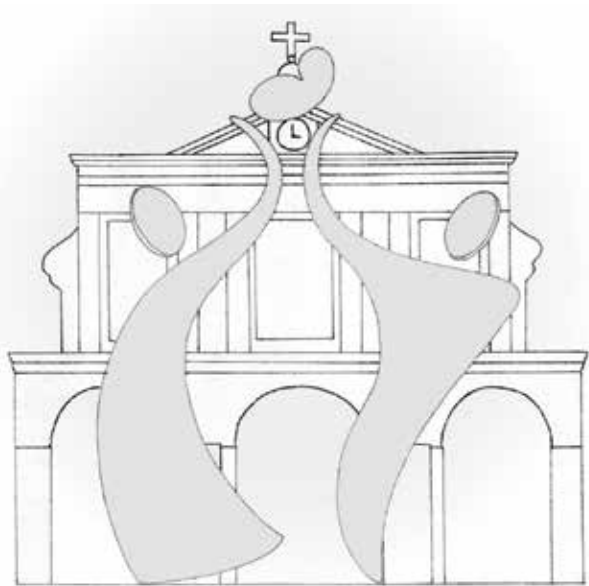
Ioan – Provine din limba ebraică și înseamnă „Domnul s-a îndurat”, „Domnul și-a făcut milă de el”.

Richtig oder falsch?

- ☐ Johannes der Täufer verkündete „Umkehr und Taufe zur Vergebung der Sünden“;
- ☐ Jesus wurde im Toten Meer getauft;
- ☐ Er wurde von Johannes dem Evangelisten getauft;
- ☐ In Gestalt einer Taube kam der Heilige Geist auf Jesus herab;
- ☐ Man hörte die Stimme Gottes sagen: „Das ist mein geliebter Sohn – ihn sollt ihr salben!“
- ☐ Der wesentliche Ritus des Sakramentes der Taufe besteht darin, dass der Täufling ins Wasser getaucht oder sein Kopf mit Wasser übergossen wird;
- ☐ Dabei wird der Name des Vaters und des Sohnes und des Heiligen Geistes angerufen;
- ☐ Symbole der Taufe sind: das weiße Kleid, die Kerze und der Ring.

Pregătirea părinților și al nașilor pentru botez

Botezul este primul sacrament, fundamentul vieții creștine, poarta vieții în Duhul Sfânt, prin care suntem eliberați de păcat, devenim copii ai lui Dumnezeu, devenim mădulare ale lui Cristos, aparținem Bisericii și avem parte de misiunea pe care a primit-o. (Cf. Catehismul Bisericii Catolice, Arhiepiscopia Romano Catolică de București, 1993, p.272). (...)

Pentru primirea botezului dar și a fiecărui sacrament se cere și se presupune credința în Isus Cristos, în Biserică, pe care părinții și nașii o mărturisesc. Se oferă și se cere o pregătire pentru primirea acestui sacrament pentru părinți, familie, nași, prieteni, cunoscuți. La pregătirea părinților și al nașilor pentru botezul copilului sau al unui adult se pot identifica două perspective: una mai îndepărtată de momentul botezului, iar cealaltă mai apropiată de acesta.

Pregătirea îndepărtată este deja din momentul așteptării nașterii copilului, cu bucuria, nerăbdarea,

ta pregătire conștientă a botezului. Nași pot fi acei membri ai Bisericii noastre, care pot fi un exemplu de credință vie, trăită, pentru cel botezat. Ceilalți credincioși ai Bisericii sau de altă confesiune pot fi primiți ca și martori la botez. Alegerea unei biserici cât și a zilei în care va fi celebrat botezul este de asemenea de prevăzut. Biserica parohială a părinților este cea mai adecvată, dar la dorința obiectivă a acestora poate fi și alta. Duminica sau Noaptea de Înviere sunt pline de semnificație pentru comunitate și pentru celebrarea botezului în cadrul Sfintei Liturghii solemne. Se exprimă astfel pentru copilul sau adultul care a fost primit în Biserică, apartenența de familia copiilor lui Dumnezeu, care și astfel își mărturisesc credința primită la rândul lor la botez. (...)

Pregătirea apropiată înseamnă înștiințarea Bisericii despre dorința primirii sacramentului. Această pregătire înseamnă potrivirea datei botezului cât și înscrierea datelor în matricola celor botezați de la paro-

hia în care va fi botezat. Fiind sacramentul inițierii în viața creștină și a Bisericii a copiilor lui Dumnezeu, toate acestea vor fi reamintite părinților și nașilor în una sau mai multe întâlniri care au loc la parohie. Celebrarea botezului, ritul acestuia, răspunsurile la întrebările Bisericii, gesturile și simbolurile folosite vor fi făcute cunoscute la aceste întâlniri din pregătirea imediată a evenimentului. Chiar și atunci când părinții și chiar nașii au mai mulți copii pe care i-au botezat, aceste pregătiri vor încuraja continuarea trăirii credinței și acceptarea înnoită a responsabilității de părinte și naș.

Responsabilitatea părinților Creștința părinților în Isus Cristos este fundamentul pe baza căruia sunt botezați copiii lor. În cazul botezului la adulți este făcută în prealabil o pregătire mai îndelungată pentru primirea acestui sacrament, mărturisirea de credință fiind făcută chiar de către cel care va fi botezat. Pentru copilași, părinții sunt cei care promit Bisericii că vor avea grijă de copiii lor, pentru ca aceștia să primească educația creștină adecvată vârstei lor. Pe baza credinței părinților cât și a promisiunii solemne că vor asigura educația în credință a copiilor lor, Biserica, cu încredere și speranță plină de bucurie, îi primește în rândul membrilor săi pe cei renăscuți din apă și Duh la botez.

Responsabilitatea nașilor Nașul sau nașa de botez este cel care îi ajută pe părinți la educația creștină a celor botezați. Părinții sunt primii la care se uită copiii și cei mai importanți, cărora în multe le urmează exemplul. De aceea dorește Biserica să fie aleși ca nași acei creștini, de la care poate să le urmeze exemplul în trăirea credinței. Poate fi naș cel care, desigur, este botezat la rândul său, are 16 ani, a primit mirul. (...)

Pr. Mihail Titi Dumitrescu, paroh, Lugoj

Gondolatmorzák istenkeresőknek

Április 11-én mutatták be a temesvár-józsefvárosi új plébánia közösségi termében dr. Diósi Dávid teológiai tanár, a Gyulafehérvári Papnevelő Intézet gazdasági igazgatójának legújabb könyvét, amely „A te arcodat keresem, Uram” (Zsolt 27, 8.) *Puzzle-darabok posztmodern korunk istenkeresőiről/nek* címet viseli. A rendezvény nagy számú érdeklődőt vonzott, akik még gyermekkorából, illetve a temesvári Püspöki Hivatalból vagy a temesvári Millenniumi templom plébánosaként ismerték a szerzőt. Jelen volt továbbá több temesvári lelkipásztor-kolléga, a temesvári Püspökséget Msgr. Dirschl Johann általános helynök, ft. Laus Nikola püspöki irodaigazgató és ft. Bakó László püspöki titkár képviselte. A könyvet ft. Szilvágyi Zsolt józsefvárosi plébános mutatta be az egybegyűlteknél. – Aki Diósi Dávid atyától olvasott már könyveket vagy tanulmányokat, jól tudja, hogy nem csak a liturgikus témák érdeklik, hanem mélyen foglalkoztatja mai korunk, mai társadalmunk alakulása, és ebben a társadalomban az egyház szerepe, az egyház helye és mai feladata. Diósi Dávid könyve ezeket a kérdéseket veti fel és meghív a válaszkeresésre,

az együtt gondolkodásra az életéről, az egyházzal, a vallásos életéről – fogalmazott bevezetőjében ft. Szilvágyi Zsolt, majd bemutatta a Temesvárról 10 esztendővel ezelőtt Gyulafehérvárra távozott szerző életútját, aki jelenleg a kolozsvári Babeș-Bolyai Tudományegyetem Teológia Karának professzora, valamint a Gyulafehérvári

Hittudományi Főiskola és Papnevelő Intézet tanára és gazdasági igazgatója. Ezt követően ízelítőként kiemelt néhány gondolatot a könyv öt fejezetében található írásokból. (...)

Az érdeklődőket ugyanakkor a könyv megszületésének kulisszatitkaiba is beavatta a szerző. (...) – Sokan felteszik nekem a kérdést, hogy létezik az, hogy valaki, aki a liturgikával foglalkozik, ráadásul kutatási területe a kora középkor, a kódexek világa, ilyen témát választ? Amikor Gyulafehérvárra érkezve a liturgiát kezdtem tanítani a kispapoknak, azzal szembesültem, hogy bár fiatal tanár vagyok, mégis teljesen másként gondolkoznak ezek a fiatal emberek. Ők provokáltak engem arra, hogy kezdjek foglalkozni a posztmodern korral, hogyan mutatkozik, mit keres benne az egyház, milyen válaszokat tud adni az egyház a posztmodern kor emberének a kérdéseire – mondtam dr. Diósi Dávid. Ami a kötet címét illeti, a szerző próbált olyan szentírási idézetet találni, amely a legjobban fedi annak mondanivalóját. Ugyanakkor a mondanivalót tükrözi, mi több, kiemeli a kötet fedőlapja is, amely Szócs Zsolt grafikus, designer munkája. – A kis puzzle darabokat ha összerakjuk, megje-

lenik Jézus arca. Ilyen puzzle darab minden kicsi szöveg a könyvben, amelyeket, ha átfuttatjuk a lelkünkön, megjelenik Jézus Krisztus arca. Az arc az a teológiai hely, ahol Isten bennünket meg akar látogatni. A másik embernek az arcán, a tekintetén keresztül, maga Isten tekint ránk. Ezt sokszor megéltem már eddigi életemben – osztotta meg gondolatait a könyvbemutatón a résztvevőkkel dr. Diósi Dávid.

A könyvbemutató, amelyet Dumitrescu Emil kántor és családja húsvétot idéző egyházi énekekkel tette ünnepélyesebbé, dedikálással és kötetlen beszélgetéssel ért véget.

S.E.

Egyházmegyei ifjúsági találkozó Temesváron

A temesvári egyházmegye katolikus fiataljait tömörítő rendezvény huszonkettedik évfordulójához érkezett. Az első találkozót 1997-ben ft. Kapor János plébános, akkori ifjúsági lelkész kezdeményezte. Az idei, május 11.-13. között megtartandó találkozó is változatos programmal várja a fiatalokat.

Zarándoklat Máriaradnára

A Krassó-Szörény megyét, valamint részben a Mehedinți megyei katolikus egyházközségeket magába foglaló hegyvidéki főesperesség lelkipásztorai és az ott élő hívek május 19-én, szombaton a máriaradnai kegytemplomhoz zarándokolnak. Az ünnepi szentmisét 11 órai kezdettel Msgr. Miguel Maury Buendia érsek, pápai nuncius és Msgr. Roos Márton megyés püspök celebrálja a jelenlevő papsággal együtt.

Az életszentség útja „elevenebbé és emberibbé” tesz

Közzétették Ferenc pápa új apostoli buzdítását

Április 9-én mutatták be a Szentatya legújabb apostoli buzdítását, melynek címe: „*Gaudete et Exsultate* [Örüljétek és ujjongjatok] – az életszentségre szóló meghívás a mai világban”. Ferenc pápának ez már a harmadik apostoli buzdítása.

Az első az *Evangelii gaudium* (az evangélium örömről) 2013-ban, a második, az *Amoris laetitia* (a családban megélt szeretet örömről) 2016-ban jelent meg. Miként láthatjuk, mindhárom dokumentum központi fogalma az öröm, az örvendezés. A Szentatya szüntelenül az örömben megélt keresztény életre buzdít, személyes példáján és tanításán keresztül is. (...)

Az apostoli buzdítás szövege nem túl hosszú, körülbelül egyharmada az előző két buzdítás hosszúságának; 5 fejezetből, 177 pontból (és 125 lapalji jegyzetből) áll. (...)

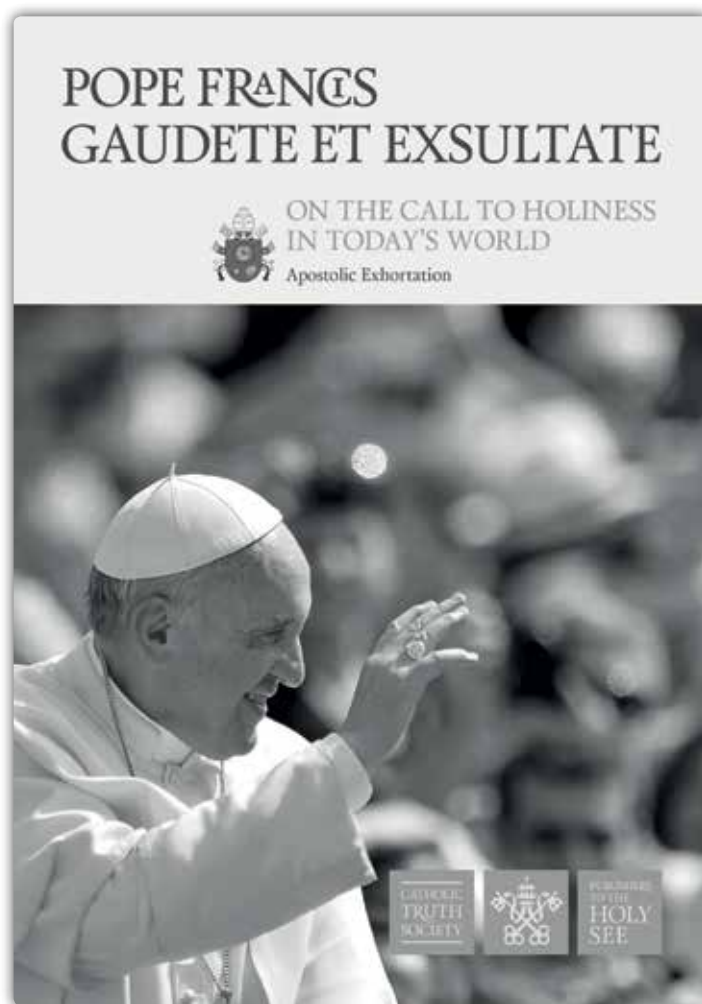
Ferenc pápa már rögtön a szöveg elején hangsúlyozza, hogy ez a körlevél nem „meghatározásokkal és megkülönböztetésekkel teli tudományos értekezés vagy az életszentséghez vezető eszközökről szóló elemzés” (2), hanem egy közérthető, buzdító levél, amely fel akarja hívni figyelmünket az életszentségre szóló meghívottságunkra, „a mai korban, annak veszélyei, kihívásai és kedvező lehetőségei között” (2), de nemcsak

az értelmünkhöz kíván szólni, hanem szeretne személyesen is megszólítani, egzisztenciálisan elérni minket. A dokumentum tehát egy minden embernek szóló meghívás a szent életre, pontosan ez a címe az I. fejezetnek: *Meghívás az életszentségre*. Mivel mi ösztönösen

akban és nőkben, akik dolgoznak, hogy megkeressék a mindennapi kenyeret, a betegekben, az idős korukban is mosolygó szerzetesnővérekben” (7). Az életszentség sokszor mellettünk, a „szomszédságunkban” van jelen, a „közelünkben élőkben, akik Isten jelenlétét tükrözik vissza”, vagy egy francia író, Joseph Malègue (1876–1940) szavával úgy is mondhatjuk, hogy az Egyház szentségét „a szentség középosztályában” fedezhetjük fel (7).

Hangsúlyozza, hogy az életszentség „az igazi élet, az a boldogság, amelyre teremtettünk” (1). Nem lelkesíthet minket a középszerű életvitel, a megüledettség, a vegetálás, egy olyan életmód, amelyben nincsenek magas eszmények és következetes, szilárd jóra törekvés (1). Az életszentség teszi széppé, értelmessé, ízessé az életet. Olyan úton járás, amely „elevenebbé és emberibbé” tesz minket (32). Ez egy bátor, az életet, az emberi együttélést humanizáló út, melyet

Krisztus követésében, Isten országának építésében kell járnunk – mondta De Donatis érsek. Az életszentség útja ugyanakkor mindig egyéni, Isten személyre szabott, egyedülálló útra hív mindannyiunkat. Házasságként, szülőként, munkásként, tanárként, szerzetesként kell szentté válnunk (14).

a kanonizált szentekhez kötjük az életszentséget, mindig szükség van annak hangsúlyozására, hogy minden ember meghívást kapott rá. Ferenc pápa is ezt teszi. Azt írja, hogy szereti látni, ahogyan jelen van az életszentség Isten népében: „a szülőkhöz, akik nagy szeretettel nevelik gyermekeiket, a férfi-

Mindezt rendkívül közvetlen hangvételben, könnyen érthetően, példákat hozva mondja el a Szentatya. A 7. pontban például az életszentséget mint a „kis gesztusok útját” mutatja be: „Ha például egy asszony kimegy a piacra bevásárolni, ott találkozik az egyik szomszédasszonnyal, és elkezd beszélni, elkezd másokat kritizálni, de egy ponton azt gondolja magában: »Nem, nem mondok rossz szót senkiről«, ez már egy lépés az életszentség felé. Aztán, otthon, a fia kéri, hadd mondassa el neki az elképzeléseit, ő pedig fáradtan ugyan, de melléül, és türelmesen, szeretettel végighallgatja, az egy újabb szentté tevő jócselekedet. Aztán rátör az aggodás valamiért, de eszébe jut Szűz Mária szerete, elveszi a rózsafüzért, és hittel imádkozik, ez a szentség egy további ösvénye. Aztán elmegy otthonról, találkozik egy szegénnyel, megáll, és szeretettel elbeszélget vele, ez is egy újabb lépés előre.” (16)

A II. fejezet az életszentség két nehezen észrevehető, ravasz ellenségéről, a modernkori gnoszticizmusról (36–46) és pelagianizmusról (47–61) szól, melyekről néhány héttel ezelőtt a Hittani Kongregáció is kiadott egy rövid, tisztázó levelet (*Placuit Deo*, 2018. február 22.). A pelagianizmus szerint Krisztus csak jó példát mutatott nekünk, az emberi akaratot nem sebezte meg a bűn, és a magunk erőfeszítésével, Isten segítségével, kegyelme nélkül is elérhetjük céljainkat. A gnoszticizmus pedig azért veszélyes, mert a keresztény hitet nem Isten és ember között megvalósuló eseményként, hanem értelmi igazságként, az élet konkrétságától elvonatkoztatott tanrendszerként fogja fel.

A tévutak, a veszélyek ismerete után Ferenc pápa a követendő utat vázolja fel a III. fejezetben:

A *Mester fényében*. Azt javasolja, hogy magától, Jézustól tanuljunk, ő ugyanis csodálatos egyszerűséggel fogalmazta meg, mit jelent szentnek lenni, amikor az ún. boldogságokról beszélt (vö. Mt 5,3–12; Lk 6,20–23), ezek adják ugyanis a keresztény ember „személyazonosító igazolványát” (63). A Szentatya egyesével ismerteti a boldogmondásokat, és mindegyikhez életszerű példákat, jó tanácsokat is megfogalmaz (63–109). A 98. pontban például így ír: amikor látom, hogy valaki a szabad ég alatt alszik a hidegben, azt gondolhatom, hogy ez csak egy kellemetlen alak, egy semmirekellő bűnöző, egy a lelkiismeretemet zavaró tényező, a politikusok által megoldandó probléma, mocskokban él, és még a közterületet is bepiszkítja, de másképp, a hitemmel összhangban és a szeretet által vezérelve is reagálhatok: „felismerem, hogy ő egy velem azonos méltóságú emberi lény, az Atya által végtelenül szeretett teremtmény, Isten képmása, Krisztus által megváltott testvér; ezt jelenti kereszténynek lenni!”

A IV. fejezet az életszentség néhány mai jellemzőjéről szól. A mai kultúrában öt nagy veszély van jelen: ideges és erőszakos aggodás, nyugtalankodás; negatív életszemlélet és szomorúság; kényelmes, önző, fogyasztásra berendezkedett tespedtség; individualizmus; valamint Istennel való találkozás nélküli hamis vallásossági formák (111). Ezekkel szemben fogalmazza meg az Isten és felebarát iránti szeretet kifejeződésének ma igen-csak fontos öt formáját: a nehézségek elviselése, türelem és szelídség (112–121); öröm és humorérzék (122–128); merészség és buzgóság (129–139); a szentség közösségben megélt jellege (140–146); kitartó imádság (147–157).

Az V. és egyben utolsó fejezetben

(*Küzdelem, éberség és megkülönböztetés*) a Szentatya arra hívja fel a figyelmet, hogy nem elég harcolni a középszerűvé tevő világiasság ellen, de nem elég harcolni saját törekvésünkkel és rossz hajlamaikkal szemben sem, hanem fel kell vennünk a harcot a gonoszság fejedelmével, a sáttal szemben is (159), aki nem pusztán „mítosz, ábrázolás, szimbólum, kép vagy eszme” (161). Ezen kívül küzdenünk kell magunkban a lelki romlottság (korruptió) ellen (164–165), és szüntelenül gyakorolnunk kell a megkülönböztetés képességét, hogy tudjuk, mi jön Isten Lelkétől, és mi jön a „világtól”, mi jön a sáttól (166). A megkülönböztetéshez pedig, bár felhasználhatjuk hozzá emberi ismereteinket (pl. a pszichológia, a szociológia eredményeit) és bölcsességünket, rászorulunk Isten kegyelmére, a Szentlélek megvilágosító segítségére (170–171).

Levelének végén azt írja Ferenc pápa: „Kérjük, hogy a Szentlélek ébresszen bennünk erős vágyat arra, hogy szentek legyünk, Isten nagyobb dicsőségére, és bátorítsuk egymást eme szándékunkban. Így olyan boldogságban lesz részünk, amelyet a világ nem vehet el tőlünk.” (177)

Ferenc pápa tehát elődeihez hasonlóan az életszentségre szóló egyetemes meghívást, a keresztény életszentség eszményét (melynek a II. vatikáni zsinatnak az Egyházzal szóló *Lumen gentium* kezdetű konstitúciója külön fejezetet szentelt, 39–42.) nem az emberi, e világi élettől elidegenítő, boldogtalanná tevő útként, hanem épp ellenkezőleg az e világi élethez hű maradó, azt szenvedélyesen szerető, örömteli és boldoggá tevő útként mutatja be...

Tózsér Endre SP teológus
Magyar Kurír

A keresztség

Emberi szokás, hogy a névnapokat, születésnapokat, sőt az egyházi ünnepeket is terített asztalnál ülik meg. Így, természetesen a várva-várt kis jövevény kereszstelőjét is. A templomi szertartás után következik a nagy ebéd.

- Jöjj el, Uram, légy vendégünk... áll fel a keresztanya, de hangja sok esetben elvész az összecsendülő pohárák zenéjében. Kedvre derítő kisüsti van bennük. S hogy a lármára felsír a gyermek, átviszik a másik szobába. Kereszstelő...

De milyen is volt az az esemény, amikor János keresztelt? Az a János, akiről születése előtt így beszélt az angyal: „Nagy lesz az Úr előtt: bort és részegítő italt nem iszik, és már anyja méhében betelik a Szentlélekkel” (Lk 1, 15).

Amikor elérkezett az ideje, „Kivonult hozzá (Kereszstelő Jánoshoz) az egész Júdea és Jeruzsálem minden lakója, és bűneiket megvallva megkeresztelkedett nála a Jordán folyóban.” (Mk 1,5)

Nem, manapság már nem a folyóban keresztelnek meg, ahogy azt Kereszstelő János tette, „Én csak vízzel keresztellek. De eljön az, aki hatalmasabb nálam: Ő Szentlélekkel és tűzzel fog megkeresztelni titeket.” (Lk 3, 16-17)

A pap, Jézus földi követője és képviselője, már Szentlélekkel kereszteli a gyermeket a homlokára öntött vízzel, és így eltörli a velünk született bűnt, az eredeti bűnt. Az első keresztények idejében felnőttek (és gyermekek) tömegesen keresztelkedtek meg, ám amióta apró gyermekként kapjuk a Szentlélek kegyelmét, már ezzel nevelődünk, mert a keresztszülők, az igazi szülők mellett, irányítják a gyermeki

lélek hitbéli fejlődését, később pedig a hittanórák teszik ezt tökéletessé.

- Kedves emlékeim közé tartozik vasárnapi találkozásom a keresztanyámmal, meséli egy barátom. - Közel laktak hozzánk, így ugyanabba a templomba jártunk. Mise után valamennyien együtt mentünk a villamosig, közben megbeszéltük a templomban hallottakat, majd a sarki cukiban - mert „jó gyerek voltam” - kaptam egy nyalókat.

Keresztapám, aki más városrészben lakott, vasárnap délután jött hozzánk, ekkor komoly dolgokról beszélgettünk majd szép zenét hallgattunk. És így teltek a vasárnapok, még asszony koromban is, míg ők éltek.

A templomban több keresztelésen is részt vettem, ám egyet nem tudok elfelejteni. A megkeresztelt személy felnőtt, zsidó leány volt, aki keresztény fiúhoz ment feleségül, s mivel ragaszkodott a templomi esküvőhöz, áttért, megkeresztelkedett.

A leány átszellemült, szép arcán angyali mosoly sugárzott, melyet kiemelt az egyszerű, sima, fehér ruha. Ő valóban átélte a Szentlélek csodálatos munkáját. - S hogy a szertartás után mi következett? Egyszerű, családi összejövetel, vagy vendéglői lakoma? Nem tudom, de a házasság jó lett. Igazi házasság.

Ha jól meggondoljuk, mi, megke-

resztelt emberek, kétszer születünk: „Ami testből születik, az test, de ami lélekből születik, az lélek” (Jn 3,6). - magyarázta Jézus Nikodémusnak, aki zsidó tanácsos volt, és nehezen értette meg az újjászületés igazi értelmét. „Csak nem térhet vissza (az ember) anyja méhébe, hogy újjászülessék?” (Jn 3,4) - hitetlenkedett, de Jézus megmagyarázta, hogy ezt az újjászületést a keresztség hozza... „Aki nem születik vízből és (Szent) Lélekből, nem mehet be az Isten országába.” (Jn 3,5)

Mert testi születése egy állatnak is van, de lelki csak nekünk, megkeresztelt embereknek lehet, és ez a legértékesebb. Tartsuk ezt szem előtt, és ne térjünk le az Isten országába vezető útról, mert csak így üdvözülünk.

Kató Gizella

Calea Crucii pentru tineri la Mănăstirea Maria Radna - În ziua de 24 martie 2018, sâmbătă înainte de Florii, s-a desfășurat la Mănăstirea Maria Radna, principalul loc de pelerinaj al Diecezei de Timișoara, devoțiunea Căii Crucii pentru tineretul catolic din Arhidiaconatul de Mureș, la care au participat aproximativ 60 de tineri din parohiile Aradului, dar și din Iratoș sau Lipova, precum și o grupă din Sănnicolaul Mare, împreună cu preoți și însoțitori. Devoțiunea a fost condusă de către Pr. Canonic Árpád Király, arhidecan, asistat de către preoții Attila Andó, László Balogh, P. Róbert Blénesi OFM Conv., Zoltán György și Macedon Hiticaș. Totodată, în data de 27 martie 2018, marți în Săptămâna Mare, a avut loc tot la Mănăstirea Maria Radna Calea Crucii pentru elevi de la clasele primare și gimnaziale ale Școlii cu clasele I-VIII nr. 6 „Anișoara Odeanu” din municipiul Lugoj, adică un grup numeros de aproximativ 150 de școlari, profesori și părinți, asistați de către Pr. Daniel Pozsonyi, vicar parohial în Parohia Rom. Cat. Lugoj.

Noutăți editoriale - Luni, 23 aprilie, la Biblioteca germană „Alexander Tietz” din Reșița, a avut loc lansarea a două cărți în limba română: volumul *Nimeni nu are o iubire mai mare... Viața lui Orbán László și mărturie*, de Pál József Csaba, și volumul *Fundamente - Sacramentele-Decalogul-Păcatele capitale*, de Pr. Szilvágyi Zsolt. Prima carte prezintă figura unui tânăr preot, care a lucrat la Cluj în pastorația studenților și care, cu zece ani în urmă, și-a dat viața pentru unul dintre studenții săi, salvân-

du-l pe acesta de la înec, fără a mai putea, însă, să se salveze pe sine din vârtoarea apelor. Cel de-al doilea volum s-a născut în urma unei serii de cateheze ținute de Pr. Szilvágyi Zsolt cu ocazia anului credinței, și explică cu multă claritate, pentru omul de astăzi, conceptele fundamentale ale credinței creștine. După cum remarca autorul acestei a doua cărți, nu întâmplător cele două volume au fost prezentate împreună, deoarece acesta din urmă vorbește despre temelia învățaturii creștine, iar cel dintâi, ca o consecință firească a *Fundamentelor*, prezintă o viață clădită pe trăirea acestei învățături. Cărțile pot fi procurate la aceste adrese de mail: parocate@gmail.com și szilvagyzsolt@yahoo.com.

Întâlnire de tineret - În perioada 11-13 mai se desfășoară la Timișoara Întâlnirea diecezană a tinerilor din dieceza noastră. Titlul întâlnirii din acest an este „Iată slujitoarea Domnului: fie mie după Cuvântul tău!”

Pelerinaje - În cadrul seriei de pelerinaje la Basilica minor din Maria Radna, în sâmbăta dinaintea Rusaliilor, 19 mai, are loc Pelerinajul preoților și credincioșilor din Banatul Montan. Sf. Liturghie cu această ocazie va începe la ora 11:00. Apoi, în data de 9 iunie, Basilica din Ma-

ria Radna se va umple de copii și tineri, cu ocazia pelerinajului diecezan al ministranților.

Tabere - În perioada 28 iunie - 2 iulie se desfășoară la Brebu Nou tabăra diecezană a familiilor din dieceza Timișoara. Această tabără va fi urmată, peste o săptămână, în aceeași locație, de tabăra diecezană pentru tineret între 9 și 13 iulie. Iar imediat după aceea, din 13 în 19 iulie, are loc tot la Brebu Nou tabăra Schoenstatt pentru familii cu copiii lor.

Aniversare - În data de 7 mai Pr. László Túry preposit mare emerit al Capitulului Catedral din Timișoara, arhidiacon și paroh emerit a împlinit vârsta de 90 de ani. Cu această ocazie, luni, 7 mai 2018 în capela Centrului pentru Persoane Vârstnice din Ciacova al Federației Caritas al Diecezei de Timișoara începând cu ora 18.00 a avut loc o Sfântă Liturghie de mulțumire, cu participarea a numeroși preoți și credincioși.

Die Taufe das Eingangssakrament

Die Taufe ist das Eingangssakrament in die weltweite Kirche und in die Gemeinde vor Ort. Wer getauft ist, gehört dadurch zur Gemeinschaft der Christen. Ein Täufling wird hineingetauft in die Gemeinschaft der Kirche, jener, die glauben.

Damit zeigt sich, dass die Taufe nicht nur ein privates Geschehen zwischen Gott und einem Menschen ist, sondern auch ein gemeinschaftliches Geschehen. Die Taufe setzt den Glauben an den einen, dreieinigen Gott voraus. Weil ein Kind diesen Glauben selbst noch nicht kennt und nicht bekennen kann, werden bei der Taufe jene Menschen angesprochen, die das Kind auf seinem Weg zum Glauben als erste begleiten werden. Das sind in der Regel seine Eltern und seine Paten. Sie erklären zu Beginn der Feier ihren Wunsch, dass das Kind getauft und damit aufgenommen werden soll in die Gemeinschaft der Kirche.

Zugleich wird der Täufling „hineingetauft“, also „hineingetaucht“ in das Geheimnis des dreifaltigen Gottes; des Vaters, des Sohnes und des Heiligen Geistes. Jeder Getaufte wird ein Kind Gottes. Jede Art von Gottesdienst ist ein Dialog - ein Dialog, den Gott eröffnet. So wird auch beim Sakrament der Taufe deutlich: Es ist nicht ein Werk, das der Mensch von sich aus vollbringen könnte, sondern Gott ist es, der handelt. Das kommt deutlich im Geschehen der Taufe zum Ausdruck. Viele symbolische Handlungen, wie das Bezeichnen mit dem Kreuzzeichen, das Salben mit den Heiligen Ölen, das

Anziehen des Taufkleides, das Überreichen der Taufkerze und mehrere biblische Bilder und Erzählungen vom Wasser, in dem das Böse untergeht und aus dem neues Leben entsteht, weisen auf das heilende Handeln Gottes am Menschen hin.

Das Hauptsymbol für Leben ist Wasser. Wasser reinigt, erfrischt, macht lebendig. Wasser, das bei der Taufe fließt, das Untertauchen im Taufwasser, wie bei den ersten Christen, drückt auch aus, dass in diesem Akt der Mensch Anteil bekommt am Tod und an der Auferstehung Christi. Täuflinge werden gesalbt. Ihnen ist Heil und Leben von Gott garantiert, sie sind vor Gott so bedeutend wie die Propheten oder Könige, gehören für immer zu diesem „Gesalbten“, Jesus Christus. Das Anziehen eines weißen Taufkleides wird mit der Freude, mit der Reinheit, mit einem Leben ohne Schuld („weiße Weste“) in Verbindung gebracht. Die bei der Taufe brennende Osterkerze ist Symbol für

den auferstandenen Jesus Christus, der das Dunkel der Welt und auch das Dunkle im persönlichen Leben hell macht. Die Tauf-Kinder erhalten ihre kleine Osterkerze. (Die Eltern oder Paten übernehmen die Taufkerze stellvertretend). Diese soll ihnen sagen: Christus hat ihnen in der Taufe Auferstehung und Leben geschenkt!

Christen werden auf einen Namen getauft. Dieser Name ist nicht nur dazu da, um Personen voneinander zu unterscheiden - da würden Nummern ausreichen. Der bei der Taufe „gegebene“ Name hat eine tiefere Bedeutung. Der Name meint den ganzen Menschen, seine Individualität, seinen Charakter, seine Bedürfnisse, seine Vorlieben, auch die Stärken und Schwächen. Er meint den ganzen Menschen! Gott sagt: „Ich habe Dich bei Deinem Namen gerufen, du gehörst zu mir!“ (Jes 43,1).

Auch wird man als Christ nach einem Heiligen („Namenspatron“) benannt. So ist es guter, christlicher Brauch, dessen Gedenktag als „Namenstag“ zu feiern. Das Feiern des Namenstages kann jeden Getauften daran erinnern, dass Gott zu ihm in der Taufe sein JA der Liebe gesagt hat. (...)

Mit der Taufe wird der Mensch auch in die Gemeinschaft der „Erlösten“ aufgenommen. Als getaufter Christ hat er die Zusage, für ein Gelingen des Lebens und das Erfüllen der Hoffnung, dass er nach dem Tod für immer bei Gott leben darf.

Pfr. Paul Kollar
aus Bodenheim

BOTEZUL – cauză și efect pentru UNITATEA existentă deja

*Botezul Domnului și Botezul meu,
predarea noastră și a copiilor noștri
în stăpânirea lui Cristos!*

Apartenența noastră la Marea Familie Creștină, la Poporul lui Dumnezeu, este posibilă prin Botezul primit în Numele Sfintei Treimi!

Pornind împreună cu Sfântul Părinte Papa Francisc, de la citatul biblic: „Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu prin credința în Cristos Isus. Toți câți ați fost botezați în Cristos v-ați îmbrăcat în Cristos. Așadar, nu mai este nici iudeu, nici grec, nici sclav, nici [om] liber, nici bărbat și nici femeie: voi toți sunteți una în Cristos Isus.” (Galateni, cap.3), făcând unitate cu elevii noștri olimpici, să realizăm, un eseu, o compunere, cu sinceritate

și din inimă, o mărturie personală, despre importanța Botezului nostru, în lumina Botezului Domnului și a Spiritului Sfânt! Sfântul Părinte, ne conștientizează: „Noi ne-am născut de două ori: mai întâi la viața naturală; apoi, grație întâlnirii cu Cristos, în izvoarele Botezului”. Copil fiind am crescut cu bucuria unității noastre, a creștinilor, cântând cu bucurie cântecul „Născuți suntem dintr-un Izvor”, bucurie atât de natural exprimată de către poetul creștin ortodox, Traian Dorz și melosul divin compus de muzicologul creștin Nicolae Moldoveanu:

*Născuți suntem dintr-un izvor,
Din inima Lui Sfântă
Legăți suntem cu legături
Ce nu pot să se rupă.*

*Un trup alcătuim în El,
Și-o inimă, doar Una
O Casă suntem pe pământ
Și-n cer pe totdeauna.*

*Spălați, albiți, cu-același Har
Și-n Sânge-am fost odată
Și puși de-o parte pentru El
Pe viața noastră toată.*

*Ce fericiți suntem acum
Sub dulcea Lui privire
Când zi de zi sporește-n noi
Nespusa Lui iubire.*

*O, Fericitul nostru Domn,
În slujba Ta ne ține
Să fim și-aici și sus în Cer
Nedespărțiți de Tine!*

Botezul Domnului ne face să „înțelegem, așadar, marea smerenie a lui Isus, Cel care nu avea păcat, stând la rând cu penitenții, amestecat printre ei pentru a fi botezat în apele râului. Câtă smerenie are Isus!”. Și Isus, „îndată ce s-a ridicat din apă, a văzut cerurile deschise și Duhul, ca un porumbel, coborând spre el” (Mc 1,10). Duhul Sfânt, care a acționat încă de la începutul creației și l-a condus pe Moise și poporul în pustiu, acum coboară în plinătate asupra lui Isus pentru a-i da forța de a îndeplini misiunea Sa în lume. Duhul este artizanul Botezului lui Isus și al Botezului nostru. (...)

Botezului lui Isus invită pe fiecare creștin să aniverseze propriul Botez. „Iată de ce cu toții trebuie să răspândim parfumul sfintei crisme cu care am fost unși în ziua Botezului nostru. În noi trăiește și acționează Duhul lui Isus.”, ne conștientizează Sfântul Părinte. (...)

Putem exclama: „Ce mulți frățiori avem!” Iată dovada concretă a unității existente deja! Iată de unde, **copiii și tinerii noștri pentru unitate**, de ieri și de astăzi se simt atrași în jurul lui Cristos, pentru că suntem născuți dintr-un izvor!

Un tânăr, Alexandru, dintr-o familie numeroasă, mi-a mărturisit că speranța noastră este și în continuitatea familiilor, de a preda comorile lor – copiii, în stăpânirea lui Cristos, renăscându-i din Același Izvor!

Prof. Elena Ștefănescu

Identitatea creștinului prin prenumele primit la botez

„Un nume bun este mai de dorit decât o bogăție mare și a fi iubit prețuiește mai mult decât argintul și aurul.” (Solomon Proverbele 22:1)

Cercetările științifice din domeniul psihologiei subliniază faptul că prenumele sunt corelate cu o multitudine de elemente (statut social, nivel de educație, rezultate școlare și profesionale, dezvoltarea emoțională, nivel de acceptare socială) care pot să influențeze semnificativ viața unei persoane. De altfel, cunoașterea semnificației prenumelui capătă putere asupra persoanei, creând predispoziții pentru personalitate.

Prenumele primit la Botez reprezintă sufletul omului unit cu Dumnezeu, prin credință dreaptă și fapte bune.

Adesea, părinții omit faptul că de la Întruparea Fiului lui Dumnezeu, prenumele nu vizează exclusiv rușinea de sânge, ci în mod deosebit înrudirea cu Dumnezeu, la mântuire; de aceea prenumele nu trebuie să facă referire doar la relația cu părinții, importantă fiind relația cu Dumnezeu. Pentru a sublinia diferența față de unele grupări ale căror doctrine diferă de dogmatica creștină, în unele secole ale Bisericii, creștinii chiar spuneau: „creștin este numele meu, catolic este prenumele meu”. Însă nu este suficientă pentru mântuire, purtarea prenumelui unui sfânt, deoarece, în final, omul este cel care

sfințește prenumele și nu prenumele de sfânt îl sfințește pe om.

Potrivit Catholic World News, Centrul pentru Studii Aplicate în Apostolat din cadrul Universității Georgetown evidențiază faptul că în urma unui sondaj efectuat pe un eșantion de 2100 persoane cu vârste peste 14 ani, referitor la cele mai întâlnite prenume date de către catolici copiilor lor, după Conciliul Vatican II, prenumele sfinților sunt tot mai puțin folosite. De asemenea, sondajul reliefează și faptul că băieții catolici primesc prenume de sfinți într-un procent semnificativ mai mare decât fetele și că părinții catolici care participă în mod activ la Liturghie aleg pentru copiii lor mai des prenume religioase.

Prenumele unui sfânt, pe care îl primește copilul cu ocazia Botezului, face din noul botezat un ucenic al respectivului sfânt al cărui nume îl poartă. În acest fel, sfântul devine rugător, ajutător și ocrotitor al acelei persoane, înaintea lui Dumnezeu, atât în această viață, cât și după moarte.

În acest fel, dacă manifestăm respect pentru credința creștină, dar și pentru tradiția românească, nu vom ezita să botezăm copiii cu prenume

de sfinți și nu cu prenume de artiști sau nume păgâne, luate de la popoarele nebotezate, care nu cred în Cristos.

Cu toate acestea, formalizând exagerat acest act, în cazul în care anumiți părinți nu le vorbesc deloc copiilor despre sfântul al cărui prenume îl poartă și nici nu-i învață să le urmeze viața, nu se justifică alegerea prenumelui după un anumit sfânt, dacă acest aspect nu prezintă nici un fel de interes. Dacă părinții nu au avut în vedere ca fiul/fica lor să poarte prenumele unui sfânt în viață, acest lucru nu înseamnă că acesta/aceasta va fi lipsit de protector și mijlocitor permanent la Dumnezeu, căci orice persoană are un „înger păzitor” (Matei 18:10 prezintă clar existența „îngerilor păzitori” la persoane nebotezate, deoarece fiecare dintre noi, chiar și păgânii, avem un astfel de înger chiar de la naștere și nu după botez, creștinul având posibilitatea de a interacționa altfel cu îngerul său), iar drept sfânt ocrotitor îl poate lua pe orice sfânt din calendar, care îi este mai drag, chiar dacă prenumele respectivului nu are nici o legătură cu al său.

psih. dr. Irina Vastag

Botezul de urgență, misiune a cadrelor medicale creștine

Botezul este un sacrament al inițierii creștine, care asigură trecerea de la Împărăția morții la viață, constituind poarta de intrare în biserică și începutul „Comuniunii permanente cu Dumnezeu” (Catehismul Bisericii Catolice 1276-1278).

Apa este simbol al purificării și al reînnoirii vieții, aspect subliniat de Ioan Botezătorul în botezul pocăinței. Botezul administrat cu apă „În numele Tatălui, și al Fiului și al Sfântului Duh” este mai mult decât un semn de convertire și de pocăință, pentru că semnifică „noua viață în Isus Cristos prin care copilul este scos de sub influența păcatului strămoșesc și de sub puterea morții” (CBC 1282).

În mod normal, acest sacrament de inițiere este administrat de episcop, preot sau diacon. În caz de urgență, orice creștin poate să boteze vărsând apă pe capul celui care trebuie botezat rostind formula baptismală: „N, eu te botez în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh”.

Astfel procedează cadrele medicale creștine în situațiile în care nou-născutul este în suferință, în iminent pericol de deces. Deseori, administrarea botezului constituie și o cale de vindecare a sugarului nebotezat aflat în stare de boală. Acele cadre medicale cu credință în Cristos efectuează prin turnarea apei și rostirea formulei baptismale botezul de ur-

gență în serviciile publice de nou-născuți și pediatrie. Astfel, în responsabilitatea cadrelor medicale catolice rămâne nu numai acordarea tratamentului de urgență, ci și asistența spirituală pentru a-i conduce în situații limită pe acești copii spre bucuria celor răscumparați, lipsiți de păcatul strămoșesc.

Iată mărturia unui medic catolic care la vârsta de 3 săptămâni, acum 66 ani a suferit de otită medie purulentă cu stare febrilă 40 °C, și care locuia într-o localitate fără serviciu O.R.L. Mama, cu mare credință în suflet, a solicitat botezul de urgență unui preot și a plecat cu primul tren pe o distanță de 30 km, într-un oraș cu serviciu O.R.L. S-a efectuat paracenteză și tratament cu antibiotic și starea generală s-a ameliorat. Mama s-a lăsat călăuzită de convingerea că, sub protecția botezului de urgență, toate căile au condus spre vindecare. Mai târziu în viață, copilul a urmat un drum fundamentat pe Botez, hrănit de Euharistie și cu sigiliul Sfântului Mir a continuat cu convertire în pocăință. Astăzi este un membru al Asociației Medicilor Catolici și dă mărturie, pentru ca voi să credeți în minunea Botezului.

Dr. Roșoagă Victoria
Medic primar radiolog

Catecumenatul

pregătirea adulților „pentru sacramentele de inițiere”
modelul oricărei cateheze

Catecumenatul și pastorația catecumenală devin actuale prin faptul că pastorația zilelor noastre se întâlnește – în ceea ce privește administrarea oricărui sacrament – cu tot mai multe persoane fără experiență referitor la credință: atât în cazul celor ce se prezintă pentru căsătorie, al celor care cer botezul copiilor, cât și în cazul părinților care cer cateheză, prima împărtășanie sau miruirea pentru copiii lor.

„**Catecumenatul de botez** este **model** pentru orice fel de **cateheză**, acea pregătire specială, prin care adulții convertiți la credință sunt conduși la credo-ul baptismal. Această pregătire catecumenală trebuie să inspire toate celelalte forme ale catehezei, atât în privința obiec-

tului cât și a realizării acestuia” – prescrie Directoriul General al Catehezei în 1997.¹

Învățătura actuală a catecumenatului este aceea că *sacramentele sunt sacramentele credinței, adică la sacramente poate să meargă omul convertit, credincios*² (vezi 840. s; SC 11,59; DGC 53-56).

Dacă în trecut s-a mai întâmplat că ici-colo și adulților li s-a administrat botezul fără o pregătire serioasă, făcându-se trimitere la efectul obiectiv (ex opere operato) al sacramentului, acum, însă, decretele bisericești despre catecumenat și cele următoare accentuează faptul că credința nu apare de la o zi la alta, ci doar ca rezultat al unei dezvoltări îndelungate, al pregătirii riguroase și al deciziilor conștiente. De aceea OICA (= Ordo Initiationis Christianae Adultorum³) avertizează că *nu este permisă administrarea pripită a sacramentelor, înaintea realizării credinței mature*, ba mai mult, nici primirea în rândul catecumenilor nu poate fi grăbită: tre-

1 Vezi DGC 59; 68, 171 – 188. Aproape cuvânt cu cuvânt la fel a formulat și Directoriul General al Catehezei în 1971 (DCG 20).

2 Vezi OICA în totalitate vorbește despre aceasta; vezi capitolele citate ale DGC.

3 OICA - Inițierea adulților în viața creștină.

buie să așteptăm până când candidatul prezintă primele semne serioase ale convertirii (50; vezi: 20).

- În catecumenat, *cunoașterea* pe bază intelectuală a credinței reprezintă doar faza introductivă (*precatecumenatul*);

- După această fază trebuie să urmeze realizarea unei legături mai profunde cu evanghelia (catecumenatul), fază în decursul căreia cel interesat nu trebuie dirijat doar către cunoașterea teoretică, ci mai degrabă către „*practicile*” credinței *vii*: la rugăciune, la căință, la iubirea aproapelui, la o legătură vie cu Biserica și cu Cristos. Abia după aceste etape poate veni rândul primirii sacramentelor.

Conciliul Vatican II a formulat chemarea potrivit căreia, catecumenatul trebuie restabilit (SC 64). După câțiva ani, Biserica a editat noua ordine a catecumenatului aplicată la condițiile epocii noastre, apoi, după alte câteva decenii, Directorul General al Catehezei a tras concluzia că acesta este modelul oricărei cateheze, al oricărei pastorații.

„**Bogăția caracteristică catecumenatului adulților trebuie să inspire și celelalte forme ale catehezei**”, scrie DGC (69). – În acest sens, Biserica vorbește în zilele noastre

despre cateheza, respectiv despre pastorația cu caracter **catecumenal**.

„**Catecumenatul** este o școală de viață creștină, de aceea cuprinde, dar totodată depășește simpla învățare... Dat fiind faptul că este o inițiere, catecumenatul (1) *integrează în comunitatea, care* (2) *trăiește și* (3) *sărbătorește credința, și* (4) *dă mărturie despre ea*” (DGC 69).

Scopul și principiul de bază al catecumenatului este ca pregătirea pentru sacramente să conducă spre: **a) viața în Cristos și b) comunitatea Bisericii**. – Catecumenatul nu și propune ca scop primirea sacramentelor! Sacramentul este numai începutul Căii lui Isus, este o stație pe acest drum. Scopul este viața cu Isus, în Biserică. – Catecumenatul (și pastorația catecumenală) structurează scopul și calea pe următoarele elemente:

1. Cheamă la viață – nu este teorie

Nu consideră pregătirea de așa manieră, ca și cum scopul acesteia ar fi doar predarea de cunoștințe; căci scopul ei este conducerea spre credință, spre viața cu Isus, spre convertire.

Instrumentele conducerii spre viață sunt: 1. grupa de primire, care, prin viața, mărturia ei, îi învață pe candidați cum trebuie trăit; 2. cateheza: care nu transmite doar teorie, ci pune în centru viața.

2. Integrează în Biserică

Nu consideră sacramentul ca pe un lucru sfânt de sine stătător, ci ca sacrament al Bisericii și al edificării în Biserică.

Instrumentul integrării în Biserică este tot „grupa de primire”: ea reprezintă comunitatea Bisericii și îndatorirea sa este de a conduce candidatul în comunitatea parohială.

Asumarea misiunii constituie parte din procesul integrării în viața Bisericii. (Aici perioada mistagogiei are un rol specific).

3. Sărbătorește

Sărbătorirea este o cerință uman-comunitară. Sărbătorirea liturgică ține de esența Bisericii. Pe aceste elemente se bazează pastorația catecumenală.

Sărbătorirea catecumenală (după cum am văzut) introduce și în practica mărturisirii credinței, a mărturiei.

4. Elementul mistagogic: conduce mai departe

Pentru sacramente nu este de ajuns doar să-i pregătim pe candidați – spune concepția catecumenală –, ci este necesară și îndrumarea în continuare a acestora. – Scopul mistagogiei este 1. introducerea în cotidianul vieții creștine, 2. în practicarea misiunii, 3. conștientizarea faptului că, odată cu primirea sacramentului, omul pornește pe o Cale. (În sensul acesta, viața creștină este în totalitate mistagogică: invită la o permanentă „dezvoltare – învățare”).

Putem afirma în acest spirit că, așadar, concepția catecumenală „*trebuie să inspire și celelalte forme ale catehezei*”. Această concepție hotărăște direcția pastorației sacramentale a epocii noastre. (conform cărții lui Tomka Ferenc: Pastorația sacramentală și „Noua evanghelizare”)

Pál Iosif Csaba

Sacramentul botezului

Ne aflăm încă în perioada Paștelui și ne amintim cu bucurie de euforia trăită în Noaptea Învierii. Una din părțile esențiale ale Liturgiei din Vigilia Pascală este binecuvântarea apei de botez și reînnoirea harului baptismal. Celebrarea Învierii Domnului are în centru conferirea sacramentului botezului acelora care, nebotezați fiind, după ce le-a fost vestită Evanghelia, doresc și cer să li se deschidă poarta vieții veșnice. Aceasta deoarece **Botezul este primul și cel mai important sacrament întemeiat de Isus Cristos, pentru mântuirea oamenilor.** Sfântul Grigore din Nazianz vorbește despre botez numindu-l „*cel mai frumos și cel mai minunat dintre toate darurile lui Dumnezeu*”. **De fapt care este originea și importanța acestui sacrament?**

În discuția tainică purtată cu pi-osul farizeu Nicodim, Isus explică foarte clar și hotărât importanța botezului: „*cel care nu se naște din apă și din Duh (Sfânt) nu poate intra în Împărăția lui Dumnezeu*”. (Ioan 3,5) Mai apoi, după Învierea sa, Cristos a încredințat o misiune la fel de clară apostolilor săi: „*Mergeți așadar, faceți ucenici la toate națiunile, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh; învățați-i să păzească toate câte vi le-am poruncit vouă*.” (Matei 28,19); „*...mergeți în lumea întreagă și vestiți Evanghelia la toate popoarele. Cine va crede (adică va primi Cuvântul) și se va boteza, se va mântui*.” (Marcu 16,15-16a) Înțelegem, așadar, că **originea Sfântului Botez este însuși Isus**, care a vorbit despre și a întemeiat acest sacrament.

Pentru a înțelege importanța Bo-

tezului să privim formula pe care Biserica o rostește la binecuvântarea apei de Botez. Aici sunt amintite câteva evenimente biblice ce prefigurează taina Botezului: la începutul creației, Duhul lui Dumnezeu a plutit deasupra apelor, conferindu-le puterea dă-tătoare de viață; arca lui

Noe, în care el și membrii familiei lui au fost salvați de potopul nimicitor, simbolizează sfârșitul păcatului și începutul unei vieți noi; trecerea poporului Israel prin Marea Roșie a însemnat eliberare din robia fa-raonului (sclavia umană) la libertatea adevărului lui Dumnezeu; prin trecerea râului Iordan poporul lui Dumnezeu, condus de către Iozue, intră în țara făgăduinței, eveniment care prefigurează împlinirea vieții veșnice prin Botez. Isus Cristos, intrând în apa Iordanului, în rândul păcătoșilor, primește de la Ioan botezul pocăinței și prin aceasta arată, în preludiu, misiunea pentru care a venit în lume: răscumpărarea păcatelor omenirii (...).

Observăm că **Domnul Cristos a întemeiat Botezul în strânsă legătură cu evenimentul morții și învierii sale, desemnând importanța acestui sacrament.** Însăși denumirea „botez”, provenită din limba greacă „baptizein”, înseamnă cufundare în apă și ridicare din ea. Astfel **cel botezat moare împreună cu Cristos pentru păcat și se ridică împreună cu Cristos cel Înviat la o viață nouă, la viața harului sfințitor. Botezul este necesar pentru mântuire.**

Apostolii urmând învățătura și porunca lui Isus nu doar au celebrat Botezul, ci în scrisorile lor pastorale au explicat **roadele mântuirii pe care le realizează acest sacrament.** Aceste roade le simbolizează Biserica la celebrarea Botezului. Rugăciu-

nea de exorcizare și ungerea cu uleiul catecumenilor arată că suntem **eliberați de păcatul strămoșesc și de toate păcatele personale** în puterea lui Isus, noul Adam. Formula de renunțare la păcat și mărturisire a credinței este **angajamentul personal de a trăi o viață nouă după învățătura lui Cristos.** Binecuvântarea apei de botez, acolo unde aceasta nu a fost binecuvântată în Noaptea de Paști, și cufundarea în apă sau turnarea apei **înfăptuiește moartea păcatului și renașterea la viața de comuniune a Sfintei Treimi.** Ungerea cu sfânta crismă arată că am primit o pecete, **darul deosebit al Duhului Sfânt, devenind copii ai lui Dumnezeu, luând parte la misiunea preoțească, profetică și regească a lui Isus**, adică ne rugăm prin Cristos, învățăm de la Cristos, ne conducem viața în Cristos. Haina albă în care este îmbrăcat cel nou botezat arată **participarea la Învierea lui Cristos**, la viața sfințeniei lui Cristos. Lumânarea de botez care este aprinsă de la Lumânarea Pascală arată că **cel botezat a devenit ucenicul lui Isus și membru al Bisericii sale**, purtător al luminii lui Isus în lume.

Nu în ultimul rând, cel botezat a primit un nume, nu doar pentru recunoașterea între semenii săi. Dar în chip deosebit **numele să arate esența vieții, adevărul pentru care trăiește noul creștin al Bisericii lui Cristos.**

pr. Beni

Veronica Antal va fi beatificată la 22 septembrie 2018, la Nisiporești

Veronica Antal (1935-1958), tânără româncă și terțiară franciscană, al cărei martiriu pentru credință a fost recunoscut de Papa Francisc la 26 ianuarie 2018, va fi beatificată sâmbătă, 22 septembrie 2018, la Nisiporești, jud. Neamț, localitatea sa natală, în cadrul unei Sfinte Liturghii pontificale oficiate la orele 11:00 în biserica romano-catolică Adormirea Maicii Domnului.

Sfânta Liturghie a beatificării va fi prezidată de trimisul Papei Francisc, Eminența Sa Cardinalul Angelo Amato, prefectul Congregației pentru Cauzele Sfinților, în prezența Preasfințitului Petru Gherghel, Episcop de Iași, a Înaltpreasfințitului Miguel Maury Buendía, Nunțiu Apostolic în România și Republica Moldova, a numeroși Episcopi, a Ministrului General al Ordinului Fraților Minori Conventuali, pr. Marco Tascia, a reprezentanților și membrilor Provinciei Sf. Iosif a Fraților Minori Conventuali din România, a numeroși preoți și persoane consacrate, și a tuturor credincioșilor ce vor binevoi să participe.

Prin declararea ei ca fericită, Veronica Antal va fi înscrisă în calendarul bisericesc al Ordinului Fraților Minori Conventuali și al Bisericii Catolice locale. Sărbătoarea ei religioasă va fi stabilită ulterior, ținând cont de data de 24 august, ziua mar-

tiriului său, când a fost ucisă din ură față de credință la Hălăucești, Iași. Veronica Antal este prima femeie româncă, prima tânără româncă și primul laic român ridicat la cinstea altarelor de Biserica Catolică. Este, totodată, al doilea membru al Ordinului Franciscan din România beatificat, după Fericitul Ieremia Valahul; al șaselea român ridicat la cinstea altarelor, după fratele capucin Ieremia Valahul, Episcopul Szilárd Ignác Bogdánffy, Episcopul János Scheffler, Monseniorul Vladimir Ghika și Episcopul Anton Durcovic; al treilea român înscris de Papa Francisc în rândul fericitilor și sfinților Bisericii Catolice.

Născută pe 7 decembrie 1935, la

Nisiporești (Neamț), Veronica Antal s-a înscris încă din adolescență în Ordinul Franciscan Secular (Terțiar), în acea perioadă istorică ordinele religioase catolice fiind interzise prin lege în România. În seara zilei de 24 august 1958, în timp ce se întorcea de la Sfânta Liturghie din parohia din Hălăucești, a fost atacată de un tânăr și ucisă. Încă din primele momente ale morții ei, credincioșii din localitatea natală și din împrejurimi au considerat-o sfântă și martiră, exemplul vieții ei de credință răspândindu-se apoi în țară și peste hotare. Cauza ei de canonizare a fost deschisă în anul 2003 în Dieceza de

Iași, documentația fiind coordonată de Pr. Damian Gheorghe Pătrașcu, vice-postulator, în numele Provinciei Sf. Iosif a Fraților Minori Conventuali din România.

Beatificarea (din lat. beatificatio) este actul prin care Papa, în urma unor investigații începute în dieceză și continuate la Congregația pentru Cauzele Sfinților, acordă unui creștin catolic decedat, care a fost martirizat sau care a practicat toate virtuțile în chip eroic, titlul de „Fericit” și permite să i se aducă un cult public de către un grup limitat de credincioși, cum ar fi o țară, o dieceză etc (cf. Ioan Tamaș, Mic dicționar creștin catolic, Ed. Sapientia, Iași 2001).

catholica.ro

**„Lumea vizibilă este ca o hartă ce duce spre rai. Învățăm să-L vedem pe Creator contemplând frumusețea creației Sale. În această lume, bunătatea, înțelepciunea și atotputernicia lui Dumnezeu strălucesc. Intelectul uman poate descoperi mâna Artistului în minunatele lucrări pe care le-a făcut. Rațiunea poate să-L cunoască pe Dumnezeu prin Cartea Naturii”.
(Sf. Ioan Paul II)**